

Noćima osluškujem tišinu
kako šuti i kazuje mi ogavne stvari.
I zidovi me vrijeđaju
jer znaju sve o meni:
sve moje psovke i laži,
moje tajne i ono što mi dušu draži.
A glasovi u mojoj glavi kimaju s odobrenjem;
slažu se sa svime što je protiv mene.
Moje korumpirano srce zastajkuje polako,
a korodirana pluća izdajnički ga prate.
Ima li išta u mome tijelu
što ne misli o lošem djelu?
Ili barem nešto glasno;
da vrišti i viče,
da uništi i zadnji trag ovog dvoboja
koji vodi se u meni već godinama.
Svaka je noć prema meni okrutna.

Oproštaj

Lanjsko lišće
još uvijek krasi moje dvorište.
Vratila sam se tek jučer,
a sutradan već odlazim;
tu sam samo u prolazu
i ne vraćam se više.

Ključ sam dala svome mrtvom pretku;
tamo znam da je siguran.
Iako ne otključava ništa,
zaključava sva moja vrata.

Spustila sam kapke na svim prozorima
i one na svojim očima.
Vidim više svjetla
sada kad sam slijepa.

Susjede nisam srela.
U redu je.
Nikad ih nisam ni upoznala,
a oni mene nikada neće prepoznati.

Tražila sam stara sjećanja u podrumu
no podruma više nema.
Možda je oduvijek tako,
možda sam živjela laži.

A sada odlazim.
Već sam okrenula leđa
i koraci i postaju sve brži.
Udaljeni krikovi glade mi uši.
Lanjsko lišće
još uvijek krasi moje dvorište.

Savršenstvo usamljene večeri

Na mome spektru boja
nalaze se siva, siva i siva
te možda malo crne.

Moja šahovska ploča
cijela je crna, prazno-crna
jer kralj moj već je mrtav.

Prozori su mi razbijeni,
a vani nebo je sivo, crno, žuto
i zvijezde krvare horizontom.

Na tavanu su kutije:
prva, druga i treća.
Redom sve pune prazninom.

Ja sjedim u kuhinji
i slušam kišu.
Prvo glasno, onda glasnije pa još tiše.

Stellam Matutinam

Šupljine tvojih očiju
oduvijek su podsjećale na lubanju;
kao da vodiš onu kočiju
u kasne dane starom Srpnju.

A tvojim očima nemani plivaju:
u jednome Levijatan, u drugom Nešto slično.
Kalipso me mami dok oni snivaju
da ne pobjegnem dok postane kritično.

Zidovi ponekad udišu hladne tvoje zvuke,
guše se u dimu snova
no meni ne žele stvarati muke
jer ja nisam njihova kova.

Vjeru svoju spalio kad je postalo hladno,
njen pepeo je snijeg što pada u zimu.
On nikada ne dotakne dno,
ali zbog njega vjernici ginu.

Vatra paklena gori u tebi,
vrata su širom otvorena,
a njihovi robovi dirigiraju sebi
i kažu to dam sam od plamena stvorena.

Ti si Zvijezda koja se pobunila
prvog Jutra kad je padala,
a ja se noćima nisam probudila
jer me ta svjetlost stalno smetala.

Kob ili, kako oni kažu, sudba

Misli ne haraju mojim svemirom
(vlak im je već odavno stao).
Vračevi se zabavljaju mojim nemirom
među koracima mojih knjiga.

Ja sam prorok novog doba,
a proročanstva su mi polu-kriva
no u ovo vrijeme starog koba
i to se dobro plaća.

Otvorila sam beskrajnost
i beskrajno se u njoj gubim.
To je ona moja stvarnost
koju toliko silno grlim.

Novosti nalazim među recima
(tamo gdje svi već znaju gdje su).
Konstantno lažući svojim svecima
saznali su moje istine.

Izdajica

muk
oči mi pretražuju vakuum
koji se stvorio između nas
mi smo crna rupa
do mojih ušiju dopire samo šum
izluđuje sve u meni
slama sve što sam gradila
a ti ga ni ne čuješ
trenuci prolaze bezobrazno sporo
mir u meni divlja
sve što je u meni želi vrištati
ali glasnice su mi zapele u petama
svaki treptaj iznimno je gorak
pa zatvaram oči
lice mi se grči od boli
lagala sam
ova praznina je razarajuća
utapam se zatajenim riječima
a tišina bi čuvala tajne
da nije tako glasna